

men som nu ikke mer din Haand fan trykke, men dog i Tanken stiede er dig nær.

Du ej min Sang for andet tage maa end Bemodstøner, fødte i et Hjerte, som vander sig i Kærlighedens Smerte, fordi jeg elsker en, jeg ej kan faa.

Tag disse Toner som et Afkedsord, som et Lovord til dig, som jeg maa minste; tag mit Hævel, maaffe det er det sidste, maaffe vi aldrig mødes mer' paa Jord.

Atter sad han længe og stirrede frem for sig — Var det nu rigtig, det, han gjorde? Havde han Lov til at skrive laadan til hende — nu, hun var en andens? Hende voldte det maaffe Sorg at læse det, og ham — hvad gavne det vel ham? Nej, hun skulde intet mærke, intet vide. Han tog det bekrævede Papir, som for at rive det i Stykker, men saa betænkte han sig og lagde det i Lommebogen, som han gemte i sin Brystlomme. — Grundten var de Bers jo skrevne med hans eget Hjerteblod, derfor vilde han ogsaa beholde dem for sig selv. — Saa tog han et hvidt, guldrandet Kort frem. Paa dette vilde han hende hende en Lykønsning. — Hans Haand rystede lidt, medens han skrev, men han gjorde sig Umage for at være rolig; intet skulde hun mærke — det var jo nu kun Venner, der sendte hende en Lykønsning.

Et Par Dage gik, men det var lige svært for ham. Han tumlede stadig med det, der var set; ved Dag og ved Nat var det i hans Tanker. Det er saa svært at slippe Tanen, saa svært at give ind under Fortjæntens tyvende Haand, naar man elsker og tror, at det er Livsløst, der er ved at glide fra en. Det er jo svært det — ikke mindst, naar man er ung; og han var jo kun tre og tove Aar. Han følte, at skulde han komme over dette, saa maatte han borte herfra — for en Tid i alt Fald — bort til andre Egne, for at modtage nye Indtryk, saa der igen kunde komme Fort i hans Tankelugt.

Dere paa Fyn boede der en Præst, som var langt ude beslagtet med hans Mor. Det havde ofte været bestemt, at han skulde besøge Slægtningene derovre i den fynske Præstegaard, men aldrig var det blevet til Afsort. Nu var Tiden kommen — syntes han — nu skulde det være.

Og saa sad han en Dag sidt i Maj i Toget og førte nordpaa, op over Grænen ved Kongeaen. Snart stod han om Bord paa Lillebøltsfærger og indaandede den friske Søluft i både Drag. Det gjorde ham godt. Men Tankerne fredede dog stadig om det, der tungede hans Sjæl og holdt hans Livsglade i Løkke.

Og saa sad han igen i Toget, og nu førte han ind over Fyn; gennem et herligt Landskab, som velsede med prægtige, mudspringne Bøge-skove og Marker og Ege i uvig Fald, hvor Gaarde og Huse laa spredt rundt omkring.

Den paa Eftermiddagen steg han ud ved en Station i Sydbyn. Der var endnu en halv Miles Vej til Præstegaarden, men da han kun havde en lille Haandtaske med, begav han sig straks af Sted til Fods. Hvor var der dog Kænt her! — Snart begyndtes Synskredsen af Bakker og Skove. Snart stod han paa Toppen af en Bakke med det herligste Udsyn over det frodige, smilende Landskab og den meagte Havflade, som laa og blinkede i Sollyst.

Han gik og tænkte paa, hvordan Modtagelsen i Præstegaarden vel vilde blive; de vidste jo slet ikke, at han kom. De vilde blive glade ved at se ham; det var han sikker paa. Præsten havde han set engang for flere Aar siden, men hans Husfru og Datter — dem havde han aldrig set. — Ja, han havde ikke engang set et Billede af dem.

Han spurte sig frem til Præstegaarden. — Der laa den med en prægtig, gammel Gave bagved. Han blev staaende lidt for at tænke sig

om. Hans Hjerte tog til at banke lidt hurtigere, syntes han. Der var jo ogsaa næsten lidt af Coentret over det hele. Her duffede han nu pludselig op, uden at Præstens vidste det mindste om det. — Der stod Havelaagen aaben — maaffe han ganske ubemærket kunde gaa dervej. Han gik derind. Hvilken prægtig, skyggefuld Gave! — Op ad Trappen til Verandaen gik han. Døren stod aaben ind til Havelaagen. Han satte sin Taske fra sig paa Verandaen og traadte forsigtig ind ad Døren. Ikke et Menneke var derinde. Hvad nu? Skulde han søge længere ind i Huset? Der var en Dør til venstre; skulde han prøve med den? Han bankede — intet Svare. En Gang til — intet Svare. Saa åbnede han den forsigtig og saa' derind. Og saa dette Billede var tomt. Skulde han gaa derind? — Nej. Han lukkede Døren igen og vendte sig om.

Da aabnedes pludselig en Dør ligeoverfor, og en ung pige paa tytten-atten Aar stod i Døren. Hun standede med et lille Nys, og hendes smukke, blaa Sjine rettede sig spørgende imod ham. Et Par Sekunder stod de saaledes hver paa sin Side af Døren uden at tale. Et lille, fint Smil spillede om hendes Læber, og ogsaa han smilte lidt. Han stod betaget af hendes ranke Skikkelse, af hendes Holdnings Inde, af det faldige, mørke Haar, de straalende og dog saa alvorlige, blaa Sjine og Smilet, som endnu laa om den fine Mund. Noget saa skønt, noget saa fint, havde han aldrig set før.

Det blev saaledes Præstens Datter — thi hende var det, han havde mødt — der kom til at byde ham det første Velkommen i den fynske Præstegaard. En halv Time senere sad man ved Tebordet. Spørgsmaal og Svare krydiede over Bordet. Gæsten fra Sønderjylland blev spurgt ud om mangt og meget angaaende Forholdene derude, og han gav gode og oplysende Svare. Man var godt med i det Hjem med Hensyn til den sønderjydske Sag. Præsten var en interessant Mand at tale med; hans Husfru var en fint dannet Kvinde, med et hjerteligt og vindende Bæsen. Datteren — Zuger — sad for det meste tavst og lyttede til Samtalen. En Gang imellem kom der dog ogsaa et Spørgsmaal fra hende. Hendes Stemme var slangkud og smil og lod som Musik i „Hættet Karl“'s Øre. Af og til saa „Hættet Karl“ over mod Zuger og mødte da gerne hendes drømmende Blik.

Da man havde drukket Te, indstfaldte Præsten sig; var Lørdag Aften, og han havde endnu noget at ordne med Hensyn til Gudstjenesten Søndag Formiddag. Og saa Fruen havde et og andet, som hun skulde have fra Haanden, og derfor blev det Zuger, der maatte underholde Gæsten imens.

De gik en Tur ned gennem Haven; det kunde endnu naas at se den ved Skaret af det vindende Dagslys. Med gennem den grægtige Røddengang gik de. For Enden af Gangen var der en lille, lun Løvslette, i hvilken der stod en Vænt. Paa den satte de sig og talte en Stund med hinanden, jaadan som to unge med beslagtet Tanker og Hæstelsio kan tale sammen. Hun beundrede hans ranke Skikkelse, den høje Bænde, det sikre Blik, hans Stemmes Belyd og hans rolige Dom om Ting og Forhold. Og han — ja, han var betaget af hendes fine, yndefulde Skikkelse. Og saa moden, som hun var trods sin Ungdom! En Kvinde saa blid af Bæsen, saa fin i Tanker, havde han aldrig mødt før. Men da de kom til at tale om Hjemmet — hans Hjem, og han mindedes en anden Kvinde, den Kvinde, han havde elsket og mistet — da gled der som en Skygge af Bemod over hans Ansigt, og hans Stemme skælvde, som i undertrykt Smerte. Men det mærkede hun ikke, foritod det ikke.

Lidt senere er alle samlede i Præstegaardens Dagligstue. Man sidder i Mønstertimen og taler sammen. Dog i Aften maa det ikke trække for længe ud; Gæsten trænger til Hvile efter Rejsten, til Hvile for at samle Kræfter til Dagen i Morgen. — De vil hynge en Aftenlang i Hæstelsio, før de gaar til Ro. — Zuger rejser sig og gaar til Klaveret. Hvor ly-

der det skønt, naar Zuger synger! Hendes Stemme er klar — lidt skælvende dog — og med vemodig Klang. Og Karls Stemme, dyb og varm, blander sig med hendes. Og den fælles, vemodige Stemning i Ord og Tone griber ham og griber hende, som fiddet ved Klaveret. De gaar helt op i Sangen, alt som de synger den, Bers for Bers. Præstens Stemme bliver borte; hans Husfrus Stemme høres heller ikke mere. Det er i Grunden de to unge, der synger:

Kirkeflokkel! naar til sidst du lyder for mit Støb, Kænt det dig hører ej, meld da mine Kære, saa det fryder: han lov hen, som Sol i Øst gaar ned.

Saa blev der lagt Godnat og Zuger tog en tændt Lampe og gik foran Hættet Karl op ad Trappen og ind paa det Skjiveværelse, hvor han skulde bo. Her satte hun Lampen fra sig paa Bordet og vendte sig om. Han var gaaet lige beget hende, idet hun vendte sig. Han greb hendes Haand til Godnat. Et Nysblik — et Par Sekunder længere end nødvendigt — holdt han hendes lille, fine Haand i sin og deres Blik mødtes. — Saa laa han hendes Haand. —

„Godnat — og lov vel!“
„Tak Zuger — i lige Maade!“
Hun var ude af Værelset og Døren var lukket. Men han hørte hendes lette Trin, da hun løb ned ad Trappen. Han gik hen til det aabenstaaende Vindue og tog et Par dybe Drag af den sølige Aftenluft. Billedet af Zugers lette Skikkelse svævede endnu for hans Øje; hendes rene, søkklare Stemme klang endnu i hans Øre. — Hvor var hun dog yndig! — Det var det bedste Indtryk, han havde faaet af hende i disse første Timer af deres Samvær.

Zuger stod for hans Tanke, som en saa adskillig, saa den næsten ikke kunde tilhøre denne Verden, fandt han. Og det Indtryk, hun havde faaet af ham — hvorledes var det? — Turde han ikke tro, at han heller ikke var hende ganske ligegyldig? — Dite havde hendes dybe, udtryksfulde Sjine været rettede mod ham, naar han pludselig i Samtalens Løb havde vendt Blikket hen imod hende.

Længe stod han og saa ud i Natten. Vinden svævede saa sagte i de høje Træer uden for Vinduet. Vandet laa mørkt og stille derude, men i Baggrunden bredte der sig en magtig, blank og skinnende Blænde. Det var Søet; det aldrig hvilende Hav. Og medens hans Blik søgte ud mod Søet, ilede hans Tanker viden om, af og til fælnende sig ved en Begivenhed i hans Liv, for saa igen at søge videre frem.

RECORD-HERALD.

A Wonderful News Service. Have you ever paused to think what a marvelous organization must be necessary to lay before you each day an accurate account of the happenings of yesterday in Europe, Asia, Africa South America, Australia, the islands of the sea and the whole expanse of our own continent, all in a single newspaper? The intricate network of cables and telegraph lines, the complicated chain of news-gathering agencies stretching across continents and oceans, the innumerable reporters working daily for you under tropic suns and over arctic snows—have you ever felt the romantic newspaper such as The Chicago Record-Herald? We mention this paper especially because of the completeness of its domestic and foreign news service. It has a correspondent in every town or city of importance in the United States, a veritable army of them in all. In addition it has the benefit of the foreign news service of the New York Herald, famous for its world-wide cable system and for the reliability of its foreign news; also that of the New York World and the New York Journal of Commerce, besides that of the great co-operative news-gathering organization, the Associated Press. With such a vast and complete news service it is not strange that The Record-Herald so easily holds its own as one of the great newspapers of the world.

Det var Søndag Morgen nu, med Juleklang og straalende Solskinsvejr. Da Karl kom ned, var Zuger i Hærd med at gøre Bordet i Stand til Morgenafsten. Hun stod netop med Aggen mod den Dør, han havde aabnet og kom ind ad.

Naturen derude. Et straalende Smil spillede om hendes Læber og det lo fra de dybe, blaa Sjine, som mødte Hættet Karls Blik. Sorg og Modgang havde endnu ikke mærket hendes Ansigt; Mindernes Bemod havde endnu ikke truffet sine Linier om den fine Mund.

„Godmorgen — hvordan har du sovet?“
Hendes Stemme var klar som Sommermorgenen og frisk som Duggen, der i Nattens Løb havde jænket sig over Marker og Enge og lejet sig paa Blomster og Blæde derude, hvor den nu laa som Millioner af glimrende Perler, blinkende og glitrende i Sommermorgensens flimrende Sollys.

„Tak — udmærket“, svarede han. Hans Stemme skælvde let, og en smertefuld Træning gled som en Skygge over hans Ansigt. Der var noget i Zugers Stemme, som mindede ham om hende, der havde været Gemstand for hans Ungdoms første Kærlighed. . . . Han havde haabet og drømt om, at den tillige skulde blive hans Livs eneste. . . . Endnu havde han ikke glemt hende. Naar han var i den glædeste Stemning, kunde det hende, at hendes Skikkelse steg frem for hans Tanke, og at han ligesom kunde høre Klang af hendes Stemme. Da brød Søret op paa ny og tog til at blæde. Vilde det vel nogen Sinde læges, det dybe, smertende Hjertelid?

(Sluttes paa Side 6.)

We are beginning to hear about Chautauqua. Chautauqua advertising is beginning to come and it wont be long before the big tent comes and the program starts.

The Chautauqua is in every sense a public enterprise and deserves public support.

Plan to help support it. Get a season ticket. You'll enjoy every day of the Chautauqua—so will the entire family.

There is a boys' and girls' department which promises this year to be most interesting to the boys and girls.

Let them get into this, and boosting and working together we can make this Chautauqua a benefit to everyone in the community.

Get a Chautauqua ticket—then begin to talk Chautauqua.

Nyt paa Lager.
A. P. ANDERSEN: Vejledning til Samtaler over Luthers Katekismus. Til Dels ordnet efter Balslevs Lærebog. 156 Sider. Indb. 60
HERMAN LUNDE: Martin Luther—Hans Utvikling og Livsverk. Med 30 Portrætter og Illustrationer. Særdeles smukt indb. 1.15
KR. PIENE: Emner og Tanker—Haandbog til Foredrag, Samtaler og Diskussioner i Foreninger af Ungdom. 1, 2, 3 og 4 Samling—Pris per Samling, kartonneret. 70
P. KRAG: Daglig Andagt—Minder fra Morgentimerne i St. Jakobs Kirke. Ordnet efter Kirkeaaet. Indb. i Vælskbind 2.20
Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Billigt men godt.
Nedenstaaende Bøger er væsentligst Restoplag, opkøbt til meget lave Priser, hvorfor vi ser os i Stand til at byde vore Læsere denne sjældne Anledning. Bøgerne er alle i Omflag, men i ren og god Stand.
Dr. S. Martensen: „Prædiker“. 1., 3. og 4. Samling, henholdsvis 263, 322 og 322 Sider; i Omflag, hver 25 Cts.
Pastor Hans Knudsen: „Jesu Signaler, udlagt og forklaret i Bibel-læsninger“, 926 Sider; i Omflag 50 Cts.
„Jesu tre Besøg i Bethania“, Bibellæsninger. 428 Sider; i Omflag 40 Cts.
„Jesu Kristi Person og Liv“. En Række Studier 1. og 2. Del, i alt 1060 Sider; i Omflag \$1.00.
Luthers Reformatoriske Skrifter i Udvalg ved J. Roper og Dr. Fr. Nielsen. 828 Sider, 85 Cts.
Edu. Haamsler: Hellig Jord. Rejsebilleder fra Palæstina. 345 Store Sider med mange udmærkede Billeder \$1.25.
Fr. Hammerich: Den kristne Kirkes Historie. 8de Bind, Nytidskirken, 721 Sider, \$1.00.
Den almindelige Bogladepris paa alle disse Bøger. . . . . flere Gange saa stor. Benyt Anledningen nu.
Dan. Luth. Publ. Huse. Blair, Nebr.

Subscriptions-Indbydelse.
To ypperlige større Værker er begyndt at udkomme i Hæfter i Danmark.
1. Martin Luthers Liv og Hovedværker ved P. Severinsen. Ca. 40 Hæfter a 10 Cts.
2. „Hvad staar der skrevet?“ Bibelarbejde i 3 Dele af Past. Aschenfeldt-Sansen.
1 Del: Tros- og Sædelære for Menigheden.
2. Del: Døerligt over Bibelens Indhold.
3. Del: Bibelfø Andagtsbog „Ved Øry og ved Kvæld“. — Ca. 50 Hæfter a 6 Cts. Subskription er bindende for hele Værket.
Til Underretning.
Da der har været Spørgsmaal om, hvor mange Hæfter mit paabegyndte Bibelarbejde: „Hvad staar der skrevet?“ vilde udgøre, og om Indholdets Art, vilde jeg gerne gentage, at der, naar Arbejdet er fuldbendt, vil blive tre Bøger ud af det: 1) En Tros- og Sædelære for Menigheden (ganske vist „fast Føde“ (Febr. 5, 14), dog lagt til Rette i saa jævn en Form som muligt); 2) en kort Døerligt over vor Bibels Indhold („vor Bibel og dens Hæftigheder“) samt 3) en bibelfø Andagtsbog („ved Øry og ved Kvæld“) med to ret korte Stykker til hver Dag (det ene fra det gamle, det andet fra det nye Testamente, knyttede til sammenhængende Afsnit i Bibelen og sigtende paa at føre Hjemmet saa vel som den enkelte daglige Andagt saa meget som muligt ind i Fortrolighed med selve Bibelteksten i Sammenhæng.
Hæfternes Tal tænkes efter Planen at blive omkring ved halvtreds (et Hæfte maanedligt i ca. 4 Aar), men hvert Hæfte bliver kun paa 16 store Sider, og den maanedlige Udgift jo kun ganske lille. Saaledes overkommes det lettere af alle Parter.
Aschenfeldt-Sansen.
Undertegnede modtager Subskription paa ovennævnte Værk. Prisen er 6 Cts. per Hæfte.
pular paa een Gang. Det er videnskabeligt, for saa vidt, som det er solidt historisk underbygget. Forfatteren har saa grundig sat sig ind i sit Emne, at han behersker det næsten som noget selvoplevet. Dernæst fortæller han jævnt og lige til om alle disse mange Enkeltbehold, der faster Lys over vor store Kirkes Luthers Liv og Samtid, dertil frisk og fornuftig, ofte med et stærkt af imittende Lume, som man ellers ikke er vant til at møde i hans Skrifter. Det er aabenbart, at Forfatteren i saadanne populær-historiske Skrifter har fundet et Omraade, som han særlig behersker, og hvor hans Evner ret kan udfolde sig. Hvis de følgende Hæfter holder, hvad de første lover, bliver det et Værk, der vil læses med Interesse baade af Præster og Lægløse.
R. P. Aden.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.